

gjældende søge Fyldestgjørelse ved Sø- og Handelsretten paa en hurtigere Maade end ved den almindelige Ret. Hvis Vexlen saa fra den Handlende gaar videre til en Ikke-Handlende, har han at henvende sig til den almindelige Ret med den langsommere Forsøgning, som der findes Sted. Udenfor Kjøbenhavn gjælder det Samme, at naar Talen er om Vexler mellem Handlende, behandles Sagen gjæsteretsvis. Er det derimod andre end Handlende, som ere Vexelforpligtede eller Vexeleiere, behandles Sagen ved den almindelige Ret. Nu er der ingen Grund til, eftersom Vexlen er kommen i Hænder paa Handlende eller Ikke-Handlende, at den skal kunne fordres indbreven med større eller mindre Hurtighed, og heller ikke er der nogen Grund til, at den skal behandles paa anden Maade end den almindelige. Det vil ganske vist være en Fordel for den Handlende, som er Vexeleier, at han kan faae Vexlen hurtig indbreven, men det vil paa den anden Side ogsaa kunne være til Skade for ham. Vi maa nemlig huske paa, at der kan være en stor Kreds af vexelforpligtede Personer i en og samme Vexelomgang. Naar der saa f. Ex. er en Flerhed af Vexelforpligtede, vil Vexeleieren, under ellers lige Omstændigheder, vende sig først til den Vexelforpligtede, som er Handlende, fordi han der faar hurtigst Fyldestgjørelse. Denne vil altsaa først være udsat for at komme til at betale, og naar han igjen skal søge sin Regres, maa han vælge den langsommere Retssørgning og vil altsaa forsaavidt være mindre heldigt stillet. Det vil dernæst ogsaa have Indflydelse med Hensyn til Vexelskyldneren. Han vil efter Omstændighederne, naar han er Handlende, komme til at betale noget høiere Omkostninger, end naar han ikke er Handlende. Derfor har Udvalget ment, at det vilde være heldigt saavidt muligt at gennemføre den samme Lighed i Processen som paa den materielle Vexelrets Omraade og stille alle Parter lige, og Udvalget havde da ønsket at kunne foreslaa Vexelsager i Kjøbenhavn behandlede ved den samme Ret, men det har Udvalget under de foreliggende Omstændigheder ikke ment at kunne gennemføre. Nu er det jo Reglen, at Vexelsager mellem Handlende behandles ved Sø- og Handelsretten. Det er efter Udvalgets Formening et Forhold, som ikke er heldigt. Der er i og for sig ingen Grund til at behandle Vexelsager mellem Handlende ved denne Ret, thi Vexelsager ere saadanne, hvor Skyldgrunden er det Papir og slet ikke videre, Lørevet fra hele det materielle Grundlag. Der bliver altsaa slet ikke Spørgsmaal om at se hen til de Handelsforretninger, der have foranlediget, at Vexelforholdet er opstaaet. Papiret præsenteres, og saa er Spørgsmaalet: anerkendes det, eller har man Indsigelser at gøre imod det? Og disse Indsigelser kunne kun knyttes til Vexlen og ikke til det for den til Grund liggende Forhold. Altsaa er der i Vexelsager slet ikke Brug for den Sagkundskab, som er repræsen-

teret af Sø- og Handelsretten. Der til kommer et andet Hensyn; medens andre Handelsforretninger i Reglen afluttes mellem Handlende, f. Ex. Retten efter Kompossementer og Sluttedler, og vedblive mellem Handlende, saa er med Hensyn til Vexlerne Forholdet det, at de kursere frit mellem Handlende og Ikke-Handlende, at de komme idag hos En og imorgen hos en Anden, og der er ikke mindste Grund til, at Jurisdiktionen i Vexelsager skalde skifte, eftersom Vexlen endosses til den ene eller den anden Person, og at saa tillige de materielle Forfælgeligheder i Retsstillingen skulle indtræde, eftersom Vexlen er hos den ene eller den anden. Derfor har Udvalget ønsket, at Reglen kunde være for det Første, at alle Vexelsager skulle behandles ved den samme Ret, og at denne Ret var den ordinære Ret, hvor ellers Vexelsager behandles, saaledes at man ikke fastholdt den nu betaende Afvikelse. Udvalget har imidlertid ikke ment at turde foreslaa dette af Hensyn til, at det vilde forudsætte Forhandlinger og Overvejelser angaaende den Omordning, som maatte finde Sted med Hensyn til Sø- og Handelsrettens Kompetence, og det har derfor nøjedes med at foreslaa, at dog saavidt mulig Behandlingen af Vexelsager i Kjøbenhavn blev den samme derved, at de Vexelsager, der ikke henhøre under Sø- og Handelsretten, behandles gjæsteretsvis. I saa Fald vil tilnærmelsesvis den samme Hurtighed derved opnaas, og altsaa vil Vexeleieren saavidt mulig blive stillet ligesaa gunstigt i det ene som i det andet Tilfælde. Den anden Udvei, at henlægge alle Vexelsager til Sø- og Handelsretten, har Udvalget ikke ment at kunne gaa ind paa af Hensyn til de gjældende Regler for Sø- og Handelsrettens Kompetence, som jo er bestemt efter personlige Hensyn, og forsaavidt vil altsaa en Henlæggelse af Vexelsager være et Brud paa det System, der ellers er fulgt med Hensyn til Bestemmelsen af dens Kompetence. Der kunde muligvis være Tale om at lade Vexelsager behandle gjæsteretsvis ved Sø- og Handelsretten uden Medvirkning af de sø- og handelskyndige Elementer, men Udvalget har tænkt, at det muligvis kunde medføre en Forøgelse af Dommerkræfterne, som ligeledes forudsætter en særlig Overveelse, der ikke ved denne Behandling kan finde Sted. Men dernæst have vi tillige foreslaaet, at denne Forandring i de Retter, hvor Vexelsager behandles, og i Behandlingsmaaden dog ikke skalde medføre noget Tab for Vexelskyldneren. I saa Henseende er der jo nemlig nu en Forskjel, idet Vexelskyldneren snart kommer til at betale Mere og snart Mindre, eftersom han er Handlende eller ikke, og denne Ulighed er der Grund til at fjerne. Overhovedet er der formenlig fra Statens Side Grund til at bringe det Offer, at den skaffer Vexelkreditor en hurtigere Fyldestgjørelse ikke paa Skyldnerens, men paa Statens Bekostning. Vi maa